

и да намѣри въ нея нѣщо мѣрско, житейско. Нѣ случва ся, че благочестивытѣ жертвователи, пращатъ изъ Русіа въ св. Горѣ иконы огъ съвременъ художественъ стиль, такыва иконы, на които човѣкъ може да ся по-загледѣ. Калугерытѣ, като получатъ тѣзы жертвы, не знаятъ що да сторятъ съ тяхъ, и повечето свѣршаватъ съ това, че молятъ собственытѣ си икононисци да ги преправятъ на св. горскы манеръ, — „за да не лѣжатъ очитѣ.“ Такава икона, спорѣдъ св. горскый тѣ онытѣ, твърдѣ развлича оногова, който ся моли, усажда чувства та му, и даже може да го наведе на грѣшны мысли. Кога то бяхъ тамъ, пратихъ въ единъ отъ Рускытѣ скытове, въ св. горѣ, няколко иконы работены въ Академія тѣ, дѣто между другытѣ, бѣше изображена Богоматерь съ необикновеныя красотѣ, въ раскошны дрехы и съ полвинѣ голы гърды. Събрахъ ся скытскытѣ старци при тѣзы иконы. Някои отъ тѣхъ сами погледнахъ и тосѣ часъ побързахъ да си идатъ, като ся кръстяхъ; останалытѣ дълго време мысляхъ що да правятъ съ такъва съблазнь, и рѣшихъ да оставятъ за сега иконы тѣ въ църква тѣ, нѣ само не съ лице то къмъ народътѣ, а къмъ стѣнѣ тѣ. Подиръ една година, азъ ги видяхъ се въ сѣщото положеніе, въ кюше то. На вярно тый и сега юще стоятъ тамъ за горе и срамъ на жертвователытѣ, а може бы, тяхъ вече отдавна сѣ ги вмъкнали въ скытскѣ тѣ библиотека, подъ вѣчны затворы, да ся не чуватъ и не видятъ

Някои отъ келіоты тѣ *) на вѣрно масторы въ искусство то, купуватъ такыва иконы и често по дълго време глѣдятъ на тяхъ. Нѣ и тамъ тѣзы иконы винагы сѣ забудены съ разны пачевры, или калугеркы джюбета, за да ги не глѣдятъ другытѣ калугеры.

(*) Келіоты — жители тѣ въ отдѣльны келіи. (Вижд. слѣд. глава)